

Âlim ve Talebesi

Âlimlerden biri, talebesi ile gezerken, bir tarlanın yanındaki ağaçlardan birinin altında eski bir çift ayakkabı gördüler. Belli ki civarda çalışan birisinin ayakkabısıydı.

Talebe: "Hocam bu ayakkabıyı saklasak da, sahibi geldiğinde ayakkabısını bulamayınca, o anki halini seyretsek, ne dersin? " dedi.

Hoca: "Sevincimizi başkalarının üzüntüsü üzerine kurmak doğru değildir. Gel şöyle yapalım; sen zengin bir ailenin çocuğusun, bu ayakkabının içine bir miktar para bırak, sahibi gelip bunu gördüğü zamanki sevincini seyredelim" dedi.

Talebe bu teklifi daha güzel buldu ve adamın ayakkabısının içine bir miktar para koydu. Hocası ile görünmeyecek şekilde bir ağacın arkasına saklandılar.

Bir müddet sonra, ayakkabının sahibi geldi. Elbiselerini değiştirdi, ayakkabısını giyerken içinde bir şey olduğunu fark etti. Baktığında bunun para olduğunu gördü. Bir müddet etrafına bakındı, hiç kimseyi göremeyince, dizleri üzerine oturdu ve ellerini açıp: "Ya Rabbi, eşimin hasta, çocuklarımın aç olduğu sence malumdur, verdiğin bu nimet için Sana sonsuz şükürler olsun," deyip gözyaşlarına boğuldu ve uzun bir süre ağladı. Bunu gören Hoca ile talebesi de gözyaşlarını tutamadılar...

Sonra Hoca talebesine döndü: "Bu ilk tekliften daha güzel olmadı mı, şu an daha mutlu değil misin?" dedi.

Talebesi: "Evet Hocam, daha sevinçliyim. Şimdi, daha evvel anlamadığım şu cümlenin manasını anladım: Verdiğin zaman, aldığın zamankinden daha mutlu olursun".

Hocası dedi ki: "Evladım!

"Güçlü ve haklı olduğunda affetmek: Vermektir."

"Yokluęunda kardeşine dua etmek: Vermektir."

"Haksız iken özür dileyebilmek: Vermektir."

"Başkasının ırzına kem gözle bakmamak: Vermektir."

"İnsanların gönüllerine sevinç ekmek: Vermektir... "

Sevincimizi başkalarının üzüntüsü üzerine değil sevinci üzerine kurmak dileğiyle.

Alıntı